

Hospice
Thuis van
Leeghwater

Najaar 2025

Nieuwsbrief

Dank je wel namens alle vrijwilligers

*Frits en Solveig Dix
samen met
bestuurslid Frits
Janssen en Wendy
Kok van Wij
Allemaal*

Frits en Solveig Dix waren op vrijdag 10 oktober te gast in ons hospice. Enkele bestuursleden hebben hen bijgepraat over de ontwikkelingen in het afgelopen half jaar. Maar de bijeenkomst was ook bedoeld om het echtpaar een blijk van waardering te overhandigen voor hun voortdurende steun aan ons hospice. Een paar maanden geleden was dat in de

vorm van een Sail-uitje (zie verderop in deze nieuwsbrief). Ook de vrijwilligers van Wij Allemaal werden gefêteerd op een mooie Sail-middag door het echtpaar Dix. Frits en zijn vrouw zijn wijnliefhebbers en ontvingen twee bijzondere wijnglazen en wijnkaraf.

Op de koffie

We hebben voortdurend nieuwe vrijwilligers nodig. Met het huidige aantal is het een hele opgave om de roosters vol te krijgen, merken Sabrina en Ingrid. En dus wordt van alles geprobeerd om nieuwe vrijwilligers te werven. We laten in de (social) media van ons horen met artikelen en advertenties. Recent nog stonden we prominent op de voorpagina van een speciale bijlage van het Purmerends Nieuwsblad met een artikel en advertentie. Kernboodschap van dat stuk: we zoeken nieuwe vrijwilligers. Eind september hadden we potentiële nieuwe vrijwilligers op de koffie tijdens een speciale inloopochtend. Ze kregen alle ins en outs van het vrijwilligerswerk te horen van Annemiek, Sabrina en Marian en kregen daarna een rondleiding. Ondertussen was ook een journalist van het Noordhollands Dagblad aangeschoven voor een verslag. Op maandag daarna verscheen een mooi artikel in de krant.

Het team zoekt nadrukkelijk mannelijke vrijwilligers. FOTO'S ERIK BIETMAN

REPORTAGE Hospice Thuis zoekt dringend vrijwilligers

'Het is hier echt niet alleen maar droefenis'

Hospice Thuis van Leeghwater in Middenbeemster kan dringend meer vrijwilligers gebruiken. Zaterdag hield de hospice een open dag voor geïnteresseerden die mogelijk iets willen betekenen voor mensen in hun laatste levensfase. De vrijwilligers vinden het een dankbaar beroep, maar het is niet geschikt voor iedereen.

Yuki Hochgemuth

Middenbeemster ■ De geïnteresseerden druppelen rustig binnen. De bel gaat regelmatig, waarna de potentiële vrijwilligers een kopje koffie en een rondleiding krijgen. Een van hen is Patricia (66) uit Purmerend. Ze is nog niet met pensioen, maar voor wanneer het zover is, komt ze vast oriënteren. „Kun je bepaalde taken ook uitsluiten? Ik ben absoluut geen goede kok”, zegt Patricia. Alles is bespreekbaar, benadrukken de medewerkers. Geheel vrijblijvend is het echter niet: een vrijwilliger werkt minstens één dienst van vier uur per week, plus één weekenddienst per maand. En nieuwe vrijwilligers krijgen een basiscursus.

Veel vrijwilligers hebben al de pensioengerechtigde leeftijd bereikt – sommigen zijn in de tachtig, maar recent zijn er ook een aantal jongere vrijwilligers aangenomen, tot vreugde van het team. Wie nadrukkelijk welkom zijn: mannelijke vrijwilligers.

Nooit genoeg

In een hospice liggen de zorgtaken niet meer bij de familie; dat zorgt ervoor dat er in de laatste levensfase vooral ruimte is om tijd met

elkaar door te brengen, in plaats van zorg te dragen. Hospice Thuis van Leeghwater heeft een team van zo'n 75 vrijwilligers, maar met elke dag een stuk of acht vrijwilligers op de vloer is er zeker meer hulp nodig, benadrukt vrijwilliger Majella Dekkers uit Zuiddoornbeemster. „Van vrijwilligers kan je er nooit genoeg hebben.”

De bewoners hebben meestal niet meer dan drie maanden te leven. Ze hebben een eigen kamer met badkamer en de mogelijkheid om buiten te zitten. Familie kan blijven eten en eventueel logeren.

Volgens Dekkers – al 4,5 jaar vrijwilliger – is het belangrijk dat je het werk niet mee naar huis neemt. „Je moet het werk echt los kunnen laten op het moment dat je de deur uitstapt, anders is het niet te doen. Tuurlijk gaat dat niet altijd – soms zijn hier jonge mensen, een jaar of dertig, dat is net zo oud als mijn eigen kind. Dat heeft meer impact dan een 80-jarige die hier zijn laatste dagen doorbrengt.”

Wie vrijwilliger wordt bij Thuis van Leeghwater, kan denken aan werkzaamheden als assisteren bij lichamelijke verzorging, helpen met maar de wc gaan en het verzorgen van de maaltijden. Er zijn

vrijwilligers die jaren in de zorg hebben gewerkt, maar ook vrijwilligers met bijvoorbeeld een boerenachtergrond.

Pannekoeken

De belangrijkste vrijwilligerstaak? Er simpelweg zijn. Mensen die nog maar kort te leven hebben, toch een fijne tijd geven, dat is mooi en dankbaar werk, volgens Dekkers. „Je moet echt een luisterend oor bieden voor de bewoners die dat nodig hebben.” Ondanks dat het verdrietig kan zijn, is het hospice vooral een dankbare plek om vrijwilliger te zijn. „Je maakt iets moois van de enkele dagen of weken die iemand nog te leven heeft. Dat is heel bijzonder. Daarbij had ik ook de hele dag thuis niets kunnen doen, maar nu heb ik collega's om mij heen met wie ik elke dag iets moois ervan maak.”

Veel mensen kunnen een hospice nog wel eens een enge plek vinden, weet Dekkers. Dat is volgens haar absoluut niet nodig. „We hebben ook veel lol, het is niet alleen maar droefenis. We spelen potjes scrabble en rummikup, met de bewoners en elkaar. En als een bewoner inmens zin heeft in pannenkoeken, bakken we die gewoon!”

Een vrouw in een van de kamers van het hospice.

Nieuwe vrijwilligers

Sinds maart dit jaar zijn de volgende vrijwilligers ons komen versterken: Arianne Roozendaal, Sien van Oeveren, Imke van Schaik, Else Wiersma, Ruth Smeding, Marjanne van Mechelen en Bente London.

Workshop Stevig en senang in je rol goed bezocht

De nieuwe werkwijze vanaf 1 juli heeft voor een aantal van ons voor wat onzekerheid gezorgd. 'Wat moet ik doen tijdens de uren dat er geen verpleegkundige is en het gaat plotseling niet goed met een bewoner?' Het is een heel begrijpelijke vraag die regelmatig terugkomt. Tijdens de workshop 'Stevig en senang in je rol' op 6 oktober kwamen geruststellende woorden, onder andere van voormalig huisarts Han Wassenberg.

De bijeenkomst werd georganiseerd door de VPTZ en mogelijk gemaakt dankzij een subsidie van het Zilveren Kruis. Ruim dertig vrijwilligers kwamen luisteren en vooral ook meepraten, want vooraf was al aangekondigd: het wordt een interactieve bijeenkomst. Dus luisteren, maar ook ervaringen uitwisselen.

Neem je tijd

Het betoog van Wassenberg draaide om twee woorden: zorgvuldige overdracht tussen vrijwilligers en met verpleegkundigen. 'Neem je tijd om een rapportage door te lezen. Het is jouw taak om bewoners te observeren en veranderingen te signaleren. Om dat te kunnen doen, moet je dus precies weten hoe de situatie was vóóordat jouw dienst begon.' Wassenberg benadrukt dat je als vrijwilliger vooral niet moet interpreteren of conclusie trekken. 'De bewoner is zo benauwd, misschien is het wel een longembolie.' Zo'n conclusie kan alleen een verpleegkundige of arts trekken. Jouw taak is de bewoner comfortabel te houden.' Of, zoals een van de vrijwilligers het zo mooi omschreef, 'Ik heb twee armen, die kan ik om iemand heen slaan.'

Delier

Overdragen is dus cruciaal, maar dan rijst de vraag: wat draag je dan over? Wat benoem je, en wat is niet belangrijk? Waar moet je op letten? Wassenberg gebruikt een veelvoorkomend praktijkvoorbeeld. 'De bewoners heeft een delier. Dat is voor hem of haar heel onaangenaam, dus medicatie is nodig om wat comfort te bieden. Waar moet je op letten bij een delier? De bewoner kan hallucineren, onrustig zijn.'

.Maar vooral: een verlaagd bewustzijn. De bewoner is versuft. Dat is overigens een wisselend proces. Het ene moment kan niemand versuft zijn en twee uur later niet meer. Daarom is die overdracht zo belangrijk.'

Medicijnen

Een ander onderwerp dat steeds terugkomt is het al dan niet verstrekken van medicijnen. Zelfs een paracetamol mag niet, is het beleid in ons hospice. Jaap, vrijwilliger van het hospice in Haarlem, vertelt dat bij hen de vrijwilligers wél medicijnen verstrekken, maar dan onder hele strikte voorwaarden en regels. Alleen de arts of verpleegkundige bepaalt of een bewoner medicatie krijgt toegediend en legt alles klaar volgens een waterdicht systeem, zodat er geen verwisseling van medicijnen kan ontstaan. Vrijwilligers mogen dus niet op eigen houtje medicijnen verstrekken of bijvoorbeeld de morfinepomp bedienen. Een van de vrijwilligers heeft er geen problemen mee dat wij geen medicijnen verstrekken. "Aandacht en liefde en er zijn voor de bewoners is het belangrijkste. Meer nog dan medicijnen.'

Dat we nu een aantal uren per dag geen verpleegkundige in huis hebben zorgt voor een enkeling wel voor onzekerheid. 'Als ik een D dienst draai dan voel ik dat er geen verpleegkundige is. Ik voel de verantwoordelijkheid en weet dat er geen achtervang is.' Wassenberg stelt haar gerust. 'Het gebeurt zelden dat sprake is van een acute situatie, dat een arts of verpleegkundige binnen tien minuten aanwezig moet zijn.'

Bijna 2500 euro dankzij Rabo Club Support

Leden van de Rabobank hebben weer massaal gekozen voor een club of stichting die een financieel steuntje in de rug kunnen gebruiken. Een directielid van de Rabobank Waterland kwam vrijdag 10 oktober langs om een cheque van 2495 euro te overhandigen aan voorzitter Bente London en Ingrid Zonneveld. Het bedrag -veel meer dan vorig jaar- wordt gebruikt voor de aanschaf van nieuw meubilair in de huiskamer.

De twee W's zoeken mannen

Wiebe de Jong en Wim van Vliet zijn tot op heden de twee enige mannen, die in ons hospice in de zorg werken. Om de hoeveelheid testosteron in het hospice wat te verhogen willen ze graag nieuwe mannelijke vrijwilligers erbij hebben. Goed voor de verhouding man/vrouw onder de vrijwilligers en we kunnen ons voorstellen dat mannelijke bewoners misschien liever door een man worden verzorgd', aldus Wim. Ze gaan in een speciale werkgroep werving meedenken.

Laatste zorg voor Adriënne

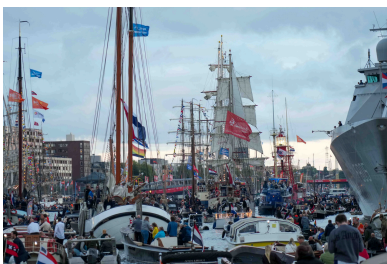
Er was verslagenheid toen Adriënne bekendmaakte dat ze ongeneeslijk ziek was. En -hoewel het niet onverwacht kwam- haar overlijden zorgde wederom voor groot verdriet onder de vrijwilligers en coördinatoren. Adriënne -jarenlang actief in de kookploeg- koos ervoor om haar laatste levensfase in 'haar' hospice door te brengen. 'Denk erom dat ik geen verdrietige gezichten aan mijn bed wil, hoor!' waarschuwde ze haar collega's vooraf. Het typeerde haar zo: optimistisch, warm en oog voor de medemens. Ze wordt gemist.

Sail onvergetelijk dankzij familie Dix

Wat een geweldige avond was dat, die 21^e augustus. Dankzij Frits en Solveig Dix - die ons hospice al jaren een warm hart toedragen - konden 75 vrijwilligers van ons hospice het nautische evenement Sail van heel nabij meemaken. Op een salonboot werd voor de inwendige mens gezorgd en een DJ zorgde op het dek voor gezellige muziek. Willibrord Driessen van het bestuur had zijn camera mee en maakte een hele serie foto's. Op deze pagina een kleine selectie.

Terugblik op spannende tijd

Het was een spannende datum, die eerste juli dit jaar. We stapten over op een nieuw systeem met achttien uur verpleegkundige zorg in plaats van de 24 uur, die we gewend waren. Na drie maanden werd het tijd voor een terugblik.

Hoe kijken de vrijwilligers terug op die eerste maanden? Wat ging er goed en wat kon beter? Ingrid en Sabrina stuurden een enquête rond om antwoorden op die vragen te krijgen.

Bovendien was er eind september een informatieavond waar iedereen ervaringen kon uitwisselen. Het was nuttig dat ook twee verpleegkundigen van Evean aanwezig waren.

Uit de enquête en de gesprekken tijdens de informatieavond kwam naar voren dat voor bijna iedereen de veranderingen positief uitpakten. Een greep uit de reacties: 'Het valt alles mee. Het zijn geen vervelende veranderingen. Ik voel wel meer verantwoordelijkheid voor de bewoners. Er is meer betrokkenheid. Iedereen gaat zijn gang. Ik laat me niet gek maken.'

De verpleegkundigen toonden zich tevreden met de kwaliteit van de overdracht en hadden

nog wel een tip: Vertel vooral hoe het met de bewoner gaat. Of hij of zij voldoende gegeten en gedronken heeft, vinden zij van minder belang.

Aandachtspunten

Is dan alles koek en ei? Natuurlijk niet. Het vullen van de roosters is voor Ingrid en Sabrina een constante zorg. De suggestie kwam om in de telefoon te klimmen en vrijwilligers te bellen. Ook het geven van medicatie zorgt voor discussie. Voorlopig blijft de regel gehandhaafd: vrijwilligers geven geen medicijnen, ook niet als die klaarliggen op het nachtkastje.

De bereikbaarheid van Altide is ook een punt van aandacht. Soms duurt het drie kwartier voordat er iemand aan de lijn komt. Ingrid: 'Dit punt staat op ons lijstje in het komende gesprek met Evean.'